

Časopis s podobami za slovensko mladino.

S prilogo: „Angelček“

Štev. 11.

V Ljubljani, 1. novembra 1900.

Leto XXX.

Jesensko solnce.

Tožno šepeče si listje v dobravi,
 Bajne pravljice o sreči si pravi:
 Bajne pravljice o zorni pomladi,
 Ko se na nebu je solnce vozilo,
 Mlade cvetice v življenje budilo.
 Ko so po logih še sapice vele,
 Veje drevesne živahno šumele,
 Ko so po vejah se zibale tice,
 Zorne pomladi radostne glasnice,
 Ko so po cvetju metuljčki hiteli,
 V vonju razkošnem brezskrbno živeli,
 Drobne čebelice srkale strdi ...
 Hrosti brenčé poletavali v zraki ...!

— — — — —
 Tožno se zganejo veje drevesne,
 Listje rmeno na tla se vsipava,

In tam iz dalje, iz dalje nebesne
 Solnčece zlato na nebu priplava.
 In po dolinah — po širni ravéni,
 Zemljo odeli so plašči rmeni —
 Solnce to vidi in bridko potoži:
 „Listje rmeno, oj listje rmeno,
 Kdaj pa ti bodeš mi zopet zeleno?
 Trava je suha in cvetke so vele,
 Zdaj pa še tebe so sapé mi vzele,
 Kaj le naj gledam tam doli na sveti,
 Ko vse je moralo meni umreti,
 Ni mi več možno te gledati z neba
 Tebe narava —, ne tega pogreba ...“
 — — — — —
 Reče to solnce, za megle se skrije,
 Pozne jesenske dni — več nam ne sije!

Milka Posavska.

